

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **J. D.**, bytem Š., P. S. 22, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2011, č. j. KUOK 17285/2011, sp. zn. KÚOK/121008/2010/ODSH-SD/310, ve věci přestupku,**

t a k t o:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2011, č. j. KUOK 17285/2011, **se ruší** a věc **se** žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk ze dne 2. 11. 2010, č. j. 51891/2010 DOP/MAKO-381, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že „*dne 6. 5. 2010 v 7:40 hodin při jízdě v obci Šumperk, jako řidič dodávkového automobilu ...v době řízení držel v levé ruce hovorové zařízení*“. Tímto svým jednáním porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu a byla mu za to uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a uložena povinnost náhrady nákladů řízení v paušální částce 1.000 Kč.

V žalobě namítal žalobce, že skutková podstata přestupku nebyla prokázána a neexistuje dostatek důkazů k tomuto rozhodnutí. Jediné indicie, které vedly k rozhodnutí, jsou oznámení přestupku a výpovědi policistů. Již v průběhu řízení se objevilo několik skutečností, které nasvědčují tomu, že se svědci mohli mýlit a proto jejich výpovědi mohou být mylné nebo uváděny ve shodě s oznámením záměrně. Mylná jsou především tvrzení policistů o vzdálenosti a identifikaci předmětu, který žalobce držel, jímž mohl být např. svinovací metr. Žalovaný i přes odvolací námitky rozpory v důkazech řádně nezkoumal a označil jako věrohodné svědky policisty a naopak jako nevěrohodné svědky navržené žalobcem. Navíc výslech svědků proběhl v jiné dny než je uvedeno v rozhodnutí, protože 12. 7. 2010 se policisté nedostavili. I když žalobce žádal, aby správní orgán prověřil omluvenky policistů u jejich nadřízených, toto správní orgán odmítl. Proto žalobce navrhl provést důkazy doložení pracovní náplně policistů dne 12. 7. 2010, znalecký posudek znalce z oboru dopravy, zda lze identifikovat předmět za podmínek shodných s podmínkami, za kterých měl být přestupek spáchán, a výpisem hovorů telefonního operátora z inkriminovaného dne a času prostřednictvím Policie ČR. Žalobce navrhl zrušení obou napadených rozhodnutí a uložení náhrady nákladů řízení ve výši uhrazeného soudního poplatku 2.000 Kč žalovanému.

Ve vyjádření žalovaný uvedl, že námitky žalobce uvedené v žalobě jsou totožné s odvolacími námitkami, žalovaný na ně v žalobou napadeném rozhodnutí reagoval, řádně a v dostatečném rozsahu zdůvodnil, proč odvolání vyhodnotil jako nedůvodné. Na svých závěrech setrvává a na napadené rozhodnutí plně odkazuje.

Při jednání soudu žalovaný uvedl, že není důvod zpochybňovat výpovědi policistů. Pouhým okem lze vidět do 15 m, proto považuje za absurdní zpochybňovat tvrzení vyškolených osob a odkaz soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 8 As 100/2011-70, o popisu telefonu, který se ukryje v dlani, za nereálný; při vývoji judikatury i technickém vývoji telefonu, by to nepoznal ani znalec.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 14. 2. 2011.

Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám zjistil, že podle oznámení přestupku ze dne 6. 5. 2010 a podle úředního záznamu ze dne 12. 5. 2010 žalobce telefonující při jízdě byl spatřen ze vzdálenosti 5 metrů policisty, kteří žalobce dostihli, provedli kontrolu dokladů a k jejich dotazu žalobce sdělil, že mluvil se svým zaměstnavatelem. Po vysání oznámení o přestupku se žalobce písemně vyjádřil tak, že netelefonoval. V protokole o projednání přestupku 14. 6. 2010 žalobce uvedl, že hovorové zařízení nedežerel, mohl si v ten moment rovnat vlasy, hlídku Policie ČR viděl, byla snížená viditelnost, přšelo, policisté byli od vozidla žalobce vzdáleni 11 metrů. Žalobce byl oblečen v pracovním oděvu tmavě zelené barvy, vozidlo je tmavě zelené barvy, na předních sedadlech seděly tři osoby včetně žalobce, telefonovat mohl zaměstnanec žalobce, který tím byl pověřen. Žalobce je pravák a běžně drží telefon v pravé ruce. Žalobce popřel, že by se doznal, jen na nemístnou otázku policistů „Tak kdo to byl, šéf nebo manželka?“ uvedl, že asi šéf, tím se však nedoznal. Svědek – policista J. J. uvedl při výslechu 9. 8. 2010, že žalobce držel telefon v levé ruce, upravovat vlasy si

nemohl, policejní vozidlo bylo zaparkované asi 2 metry od cesty. Ve vozidle seděly dvě nebo tři osoby včetně řidiče. Žalobce viděl ze vzdálenosti 5 – 6 metrů, viditelnost byla dobrá, jen mrholilo, žalobce viděl po dobu 4 vteřin. Podle výsledku ze dne 9. 8. 2010 svědek – policista M. H. viděl žalobce zřetelně, jak telefonuje, jinak by za ním nejel, nemohl mít jen opřenou ruku nebo si upravovat vlasy za uchem, ve vozidle byly dvě osoby, včetně řidiče, vozidlo bylo modré, dodávka Renault, policisté seděli ve stojícím vozidle, viděli žalobce z 5 metrů, viditelnost byla dobrá, bylo pod mrakem a mrholilo, žalobce k dotazu sám uvedl, že volal šéfovi, telefonujícího řidiče viděli asi 3 vteřiny. Podle výsledku svědka T. Č. ze dne 13. 9. 2010 (který jel ve vozidle s žalobcem v době spáchání naříkaného přestupku) žalobce možná držel při jízdě v ruce metr, což občas dělá, viditelnost byla zhoršená kvůli dešti. Podle výsledku svědka M. M. ze dne 13. 9. 2010 (spolujezdce žalobce v době spáchání naříkaného přestupku) svědek seděl u okna, policejní vozidlo jelo s majákem za vozidlem žalobce, svědci a žalobce mysleli, že jedou k zásahu, tak je pustili, bylo to před kruhovým objezdem, ale policisté zastavili vozidlo žalobce, bylo to neobvyklé. Podle tohoto svědka žalobce netelefonoval, věnoval se řízení a viditelnost byla zhoršená vlivem deště, bylo zataženo. Podle spisu nemohl získat výpis hovorů správní orgán, mohl jej však na žádost získat žalobce. Podle písemného prohlášení společnosti Raelwa CZ s.r.o. na hlavičkovém papíře Vodafone ze dne 13. 10. 2010 lze objednat výpis jen za poslední dva měsíce. Toto ověřil správní orgán i u operátora Telefónica Czech Republic, a.s. Podle výsledku žalobce ze dne 27. 10. 2010 je svědek T. Č. zaměstnanec žalobce a svědek M. M. bývalý zaměstnanec žalobce.

Rozhodnutím o přestupku ze dne 2. 11. 2010 byl žalobce uznán vinným z jeho spáchání, což bylo prokázáno oznámením přestupku a výsledky policistů. Vozidlo policistů stálo, takže se mohli soustředit na sledování projíždějících vozidel, podle policistů viditelnost byla dobrá, podle správního orgánu i za krátkou dobu mohli policisté vidět žalobce telefonovat a spolehlivě rozpoznat, zda žalobce drží telefon nebo si rovná vlasy či drží v ruce metr. Policistům nebránila ve výhledu žádná zeleň. Ačkoli měl žalobce možnost doložit výpisy hovorů, neučinil tak. Výpisy mohl žalobce doložit, že netelefonoval. Výpovědi svědků navržených žalobcem správní orgán shledal jako nedůvěryhodné, protože u žalobcových zaměstnanců se lze domnívat, že budou vypovídat v jeho prospěch. Hodnověrnost výpovědí policistů zvyšuje jejich shodnost a shoda i s oznámením o přestupku. Pokuta byla uložena na dolní hranici sazby.

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku namítal žalobce, že oznámení o přestupku není a nemůže být důkazem, navíc tam spáchání přestupku žalobce popřel. Dále žalobce namítl, že existuje rozpor mezi výpověďmi policistů a skutečností, vzdálenost projíždějícího vozidla žalobce od zaparkovaného vozidla policistů je 11 metrů (o místě, kde stálo vozidlo policistů, nebylo sporu). Stejně tak nejsou důvěryhodná tvrzení policistů o viditelnosti a identifikaci předmětu, který měl žalobce držet v ruce. Nadřazení snahy dosáhnout obvinění žalobce nad objektivní zjištění skutečnosti je společensky nebezpečné. I přes návrh žalobce odmítl správní orgán prostřednictvím Policie zjistit výpis hovorů, protože po 5 měsících jej žalobce možnost získat neměl. Správní orgán odmítl zkoumat věrohodnost policistů, kteří si zřejmě sami podepsali omluvenku z jednání 12. 7. 2010. Argumentace správního orgánu rozsudkem NSS č. j. 1 As 64/2008-42 je možná za předpokladu, že neexistují žádné jiné důkazy. Pokud existují, jsou na stejné úrovni jako tvrzení jiných svědků (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. 16 Ca 174/2004).

Žalobce uvedl, že k výpovědi policistů nelze přihlížet, protože vypovídali ve shodě s oznámením, správní orgán měl zkoumat rozpory v důkazech, tj. vzdálenosti, ze které policisté viděli žalobce telefonovat.

V napadeném rozhodnutí neshledal žalovaný odvolací námitky důvodnými. Žalovaný uvedl, že skutečnosti uvedené v oznámení o přestupku a úředním záznamu byly potvrzeny výpověďmi policistů. Rozdíl mezi vzdáleností 11 m a 5 m není podle žalovaného tak významný, aby shledal výpovědi policistů jako nevěrohodné. Policisté se věnovali projíždějícím vozidlům, ve výhledu jim nic nebránilo, což potvrdil následně i žalobce, a podle konstatování policistů i přes mrhnutí byla viditelnost dobrá. Jejich výpovědi byly konzistentní a ve vzájemném souladu mezi sebou a dále i s oznámením přestupku a úředním záznamem. Žalobce nepředložil žádný důkaz o podjatosti policistů, jímž by byla jejich důvěryhodnost zpochybněna a žalovaný nemá objektivní důvod o jejich důvěryhodnosti pochybovat, odkázal na rozsudek NSS čj. 4 As 19/2007-114, www.nssoud.cz. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně o důvěryhodnosti svědků navržených žalobcem. Podstatné bylo, že je správní orgán I. stupně vyslechl a až poté vyhodnotil jejich hodnověrnost. Za situace, kdy je přestupkové jednání založeno na svědeckých výpovědích např. dvou policistů a na výpovědi dvou svědků s vazbou na obviněného, nelze toto uzavřít tak, že přestupek proto nelze prokázat, protože by nebylo možné hájit efektivně veřejný zájem, který je spatřován v ochraně všech účastníků provozu na pozemních komunikacích a jeho bezpečném a plynulém provozu. Správní orgán I. stupně učinil vše, aby zjistil ve prospěch i neprospěch žalobce všechny skutečnosti, včetně snahy o získání výpisu telefonických hovorů. Odvolací námitka žalobce, že jej měl vyžádat správní orgán pomocí Policie a toto neučinil, nemá oporu ve spise. Naopak, žalovaný neviděl relevantní důvod za stavu získaných informací, proč by operátor na žádost výpis žalobci nevydal, byť to žalovaný odmítl hodnotit. Tento výpis žalobce nepředložil.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni údajného spáchání přestupku 6. 5. 2010 i ke dni vydání napadeného rozhodnutí 14. 2. 2011, *přestupku se dopustí ten, kdo při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

Podle § 22 odst. 9 zákona o přestupcích *se pokuta od 1500 Kč do 2500 Kč uloží za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. l).*

K procesnímu postupu zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů v přestupkovém řízení se podle § 51 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, použijí ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

Podle § 50 odst. 4 správního řádu *hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. K provedení důkazů lze podle § 51 odst. 1 správního řádu užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*

Podle § 123a přílohy zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *se bodovým hodnocením zajišťuje sledování opakovaného páčání přestupků, jednání, které má znaky přestupku podle jiného právního předpisu, nebo trestných činů, spáchaných porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla nebo že se řidič porušování těchto povinností nedopouští. Přehled jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání je stanoven v příloze k tomuto zákonu.*

Příloha k zákonu o silničním provozu obsahuje přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání. *Za držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla stanoví 3 body.*

Soud neprovedl důkaz výpisem telefonních hovorů žalobce, neboť na základě nálezů Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 24/10 (<http://nalus.usoud.cz>) mobilní operátoři neuchovávají údaje svých zákazníků, což v jiné věci zdejšímu soudu (sp. zn. 76A 2/2011) potvrdil jeden z operátorů.

Již při jednání soud seznámil účastníky řízení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 8 As 100/2011-70, podle kterého:

„16. Pokud stěžovatel brojil proti tomu, že správní orgán rozhodující v prvním stupni dospěl k závěru o spáchání přestupků jen na základě svědeckých výpovědí policistů, Nejvyšší správní soud mu musel částečně přisvědčit. Nejprve však v obecné rovině zdůrazňuje, že policisté jsou úředními osobami, proto není třeba o věrohodnosti jejich výpovědí a priori pochybovat. Uvedené neplatí např. tehdy, pokud z okolností konkrétního případu vyplýne zájem policisty na výsledku přestupkového řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010 - 63). Svědecké výpovědi policistů je tedy nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz, ale pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody.

17. Správní orgán rozhodující v prvním stupni považoval za prokázané, že se stěžovatel dopustil přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení při řízení vozidla. Nejvyšší správní soud přitom ze spisů ověřil, že správní orgán vyšel pouze ze svědeckých výpovědí policistů, aniž by prováděl další šetření. Jinou variantu skutkového děje tak považoval za nepravdivou pouze na základě toho, že ji tvrdil stěžovatel právě v rozporu s výpověďmi policistů.

18. Při posuzování tohoto typu přestupku je třeba odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 102/2010 - 86. Podle něj je u tak obtížně zachytitelného jednání, jakým je držení mobilního telefonu v ruce řidičem, otázka přesvědčivosti důkazů zpravidla klíčová. Proto je úkolem správních orgánů důkladně zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. Míra věrohodnosti jejich výpovědí by přitom byla vysoká třeba v případě, že by policisté přesně popsali mobilní telefon s uvedením jeho typu, barvy či designu apod.

19. V nyní posuzované věci správní orgány považovaly daný přestupek za prokázaný jen na základě svědeckých výpovědí policistů, aniž by tyto výpovědi byly podány natolik určitě, jak bylo předestřeno v citovaném rozhodnutí. Nadto jsou ve správním spisu založeny fotografie

vozidla stěžovatele, z nichž nevyplývá, že by při pohledu na vozidlo byl zřetelně viditelný prostor u řidiče tak, aby bylo možné bez pochyb spatřit případné telefonování či držení mobilního telefonu. S ohledem na konkrétní okolnosti projednávaného případu proto Nejvyšší správní soud

v této věci dospěl k závěru, že důkazy provedené ve správním řízení nestačily k prokázání předmětného přestupku. Soud proto uzavřel, že skutková podstata, ze které správní orgán první instance vycházel při rozhodování o přestupku stěžovatele dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o přestupcích, nemá oporu ve spisech a krajský soud pochybil, pokud napadené správní rozhodnutí nezrušil z důvodu stanoveného v § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dalším řízení bude na žalovaném, zda bude schopen ve vztahu k danému přestupku zajistit i jiné důkazy, nebo zda bude třeba z důvodu důkazní nouze rozhodnout ve prospěch stěžovatele.“

Pro krajský soud je judikatura Nejvyššího správního soudu závazná a proto vyšel z uvedeného rozhodnutí a dospěl k následujícím závěrům.

Při podrobném studiu spisu soud zjistil, že mobilní telefon, který měl žalobce držet, není blíže popsán, není uvedena jeho barva, typ, velikost, design, ani nic bližšího. Ve srovnání s věcí posuzovanou Nejvyšším správním soudem pod shora uvedenou spisovou značkou v souzené věci neexistuje ani žádná fotografie žalobce a jeho vozidla.

Policisté nejdříve provedli kontrolu dokladů a poté teprve sdělili žalobci podezření ze spáchání souzeného přestupku. Soud vzal do úvahy i otázku, zda je adekvátní podezření ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb. (držení hovorového zařízení) to, aby policisté vyjeli za vozidlem s žalobcem s „majákem“, následovali ho a zastavili. Policisté vypověděli, že žalobce v projíždějícím vozidle viděli po dobu 3, resp. 4 vteřin. To je podle soudu poměrně krátká doba na to, aby oba policisté ze svého vozidla mohli s jistotou rozpoznat, zda žalobce drží hovorové zařízení. Navíc podle shodných výpovědí svědků bylo zataženo a mrholilo. Výpovědi obou policistů se liší v tom, kolik osob sedělo ve vozidle s žalobcem (zda další jedna nebo dvě osoby), přesto jsou si podle výpovědí policisté jisti, že žalobce držel hovorové zařízení. Pouze jeden z policistů uvedl, že žalobce držel zařízení v levé ruce, druhý takový údaj vůbec neuvedl.

Právním závěrům rozsudků Nejvyššího správního soudu (ze dne 22. 7. 2011, č. j. 8 As 100/2011-70, a ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86) je třeba přisvědčit v tom, že v souzené věci jde

o správní trestání, na které jsou kladeny zvýšené nároky, neboť jde o projednání trestního obvinění. To je navíc spojeno s dalšími závažnými nepříznivými důsledky pro obviněné osoby, jimiž jsou odpočty bodů v evidenci řidičů, které mají za následek při dosažení hranice 12 bodů odebrání řidičského průkazu. To už je významný zásah do práv fyzických osob a dotýká se základních práv na jejich svobodu, soukromí, svobodu pohybu, práva na výdělečnou činnost, výkon vlastnických a jiných práv atd. Lze si teoreticky představit i situaci, kdy na základě pouhých výpovědí policistů může dojít ke stavu odečtu všech 12 bodů. A soud musí přisvědčit jak žalobci, tak Nejvyššímu správnímu soudu, že na tom veřejný zájem není, je to společensky nežádoucí, ve výjimečných případech i nebezpečné. Člověk a stát zde nejsou v rovnoprávném postavení, proto jsou pojetí, průběh řízení, koncepce a výklad v takové věci jako je souzená velmi významné. Soud si je vědom i toho, že následkem takového pojetí může být snížená možnost stíhat přestupky postižitelné pouhým okem, avšak nutno je zmínit i to, že *mýliti se je lidské* (jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku Vlastimil Rampula ca Ministr spravedlnosti ze dne ze dne 12. 6. 2012, č. j. 1 As 51/2012-242, bod 75). A to platí jak pro občany, kteří se mohou dopustit spáchání přestupku, stejně tak však i pro policisty či jiné nositele veřejné funkce. Shrnutí, u správního trestání je jak spravedlivý proces, tak požadavek, aby spáchání přestupku bylo postaveno najisto anebo tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, mimořádně důležité.

Nutno je též poukázat na zásadu zákazu sebeobviňování. Proto nelze klást k tíži žalobce to, že nedoložil výpisy telefonických hovorů. I tak by tento výpis nemusel dokazovat sám o sobě, že by telefonoval žalobce.

Při aplikaci právních závěrů Nejvyššího správního soudu z rozsudku shora citovaného dospěl k závěru, že ani v souzené věci neexistují důkazy, které by mohly postavit najisto, že žalobce spáchal přestupek a držel při řízení vozidla v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Závěrem soud shrnuje, že obvinění z přestupku s následným uznáním viny a uložením sankcí a odečtem tří bodů z dvanácti v evidenci řidičů, klade zvýšené nároky na bezvadné provádění správního řízení a dokazování. Odmítnutí důvěryhodnosti svědků, jejichž výpovědi byly navrženy žalobcem, a jejich tvrzení jako účelových a jeho dalších návrhů na dokazování jako nadbytečných v takové věci a situaci, kdy jako jediný podklad rozhodnutí a důkaz o spáchání přestupku stojí dvě tvrzení policistů, je důvodem pro zvýšenou pozornost při vypořádání se s námitkami a uvážením o tom, jaké důkazy a jakým způsobem provádět. Pokud v souzené věci není postaveno zcela najisto, že obvinění žalobce je pravdivé, je nutno vést další dokazování a pokud ho nelze nijak prokázat, nutno zohlednit i zásadu *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného) a zvážit, zda přestupek měl za následek natolik škodlivý následek (např. nehodu apod.), že lze opomenout všechny ostatní pravidla řízení, jeho principy, sledované cíle a hodnoty, a vyzdvihnout verzi, podpořenou pouze tvrzeními policistů, jinak neprokazatelnými. Shrnutí s ohledem na vše výše uvedené, popsané a přezkoumávané správní řízení je za dané procesní situace zatíženo vadami (především provedené dokazování nemá požadovanou oporu ve spise; nadto svědci vyslechnutí k návrhu žalobce byli označeni jako nedůvěryhodní, kdežto výpovědím policistů za shora popsaných okolností správní orgány zcela uvěřily), které způsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Ostatními žalobními námitkami a návrhy na dokazování se již soud nezabýval vzhledem k procesní situaci a odůvodnění rozsudku.

Soud konstatuje k návrhu žalobce na zrušení rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně, že v souladu s principem subsidiarity soudního přezkumu napadených rozhodnutí a řízení jim předcházejících a dále vzhledem ke kasačnímu charakteru soudního řízení správního, podle něhož soud nemá nahrazovat činnost správních orgánů, zrušil pouze napadené rozhodnutí a další procesní postup v souzené věci ponechává na uvážení žalovaného (zda bude provádět další dokazování – pokud to je vůbec možné - anebo uváží, že spáchání přestupku nelze prokázat tak, aby o jeho spáchání skutečně nebyly důvodné pochybnosti).

Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení neúspěšnému žalovanému a přiznal ji úspěšnému žalobci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Tomu přiznal soud na náhradě nákladů řízení částku 2.000 Kč, která představuje zaplacený soudní poplatek.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 25. 7. 2012

JUDr. Martina Radkova, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Šárka Harazinová